

TÜRKİYE’DE MİLLİ BURJUVAZİ TARTIŞMASI

23 Haziran 2021

Yıldırım Koç

“Milli burjuvazi” kimdir? Veya en genel anlamıyla “milli sınıf” nedir?

En basit tanımla, kendi sınıf çıkarlarıyla ülkenin milli çıkarlarının örtüştüğü sınıfa “milli sınıf” denir. Burjuvazinin sınıf çıkarları ile ülkenin milli çıkarları örtüşüyorsa, “milli burjuvazi” deriz; çıkarlar çakışmak yerine çatışıyorsa, burjuvazi “milli” değildir. Örneğin, bir toplumsal sınıf “yerli” olabilir, ancak çıkarları sömürgecilerin veya emperyalistlerin çıkarlarıyla örtüşmektedir; o zaman bu yerli sınıf, milli bir sınıf olmaz.

İşçi sınıfı millidir. Ülke nüfusunun ve gelir getirici bir işte çalışanların büyük bölümünü oluşturan işçi sınıfının çıkarları ile milli çıkarlar örtüşür. İşlerin kötüye gittiği durumlarda işçilerin çok büyük bölümünün bu ülkeyi terk edip başka ülkelere gitmeleri söz konusu değildir. Hele günümüz dünyasında, başka ülkelerde yerleşmiş yakınlarına sığınabilecek işçi sayısı son derece azdır. Ülkemize bir saldırı söz konusu olduğunda, bu saldırı aynı zamanda doğrudan işçi sınıfımıza yönelik bir saldırıdır. Bu nedenle, işin vatanseverlik boyutunu bırakacak bile olsanız, işçi sınıfının vatani savunmaktan başka çaresi veya çıkar yolu yoktur.

Peki, sermayedar sınıf veya daha genelinde büyük servet sahipleri için durum nedir?

Tabii ki tek tek ele alındığında vatansever sermayedarlar veya servet sahipleri vardı ve günümüzde de var. Kurtuluş Savaşı’nda da varını yoğunu ve hatta canını kurtuluş mücadelesine adanmış eşrafımız, zenginlerimiz vardı. Ayrıca o dönemde vatanımıza saldıranlar aynı zamanda ülkemizdeki zenginlerin malına mülküne el koymayı, Türklerin tümünü bu topraklardan sürüp çıkarmayı amaçlıyordu.

Peki, günümüzdeki durum ne?

Bu konularda ezbere konuşmak gibi yanlış iş yoktur. Örneğin, Adalet ve Kalkınma Partisi’ni “milli burjuvazi”nin siyasal örgütlenmesi gibi görmek doğru mudur? Veya başka bir siyasi parti için böyle bir niteleme yapılabilir mi?

Türkiye’de sermayedar sınıfın yapısına ilişkin kapsamlı ve bilimsel bir çalışma ne yazık ki yok. Ancak böyle bir çalışma yapılırsa, Türkiye’de sermayedar sınıfın hangi kesimlerinin sınıf çıkarlarıyla ülkemizin milli çıkarlarının örtüştüğünü, hangi kesimlerin sınıf çıkarlarıyla milli çıkarlarımızın çatıştığını tespit edebiliriz. Bugüne kadar böyle bir çalışma yapılmadı. Yapmak gerekli. Bu çalışma yapılmadan, bir sermaye örgütünün veya sermayedarın belirli bir konudaki bir açıklamasına dayanarak onları “milli” ilan etmek ve bu nitelemeye dayanarak da, işçilerimize, bu “milli sermaye”ye karşı daha itidalli tavır alma önerisinde bulunmak kadar büyük saçmalık olamaz.

İkinci Dünya Savaşı’nın sonuna kadarki dönemde, emperyalist ülkelerin politikası, bizim gibi ülkelerin sanayileşmesini engellemekti.

O dönemin sermayedarlarına bakalım. Bunların önemli bölümü Ermeni, Rum ve Yahudi idi. Peki, ülkemizin siyasi bağımsızlığını pekiştirecek iktisadi bağımsızlığına katkıda bulunacak sanayi yatırımlarına yöneldiler mi? Hayır. Ticaret yaptılar. Emperyalist ülkelerin şirketlerinin mallarını Türkiye’de pazarladılar. Onların çıkarları, ülkemizin milli çıkarlarıyla değil, emperyalistlerin çıkarlarıyla örtüşüyordu, çakışıyordu.

İkinci Dünya Savaşı’ndan sonraki dönemde zenginlerimizin bir bölümü sanayi kuruluşlarına yöneldi. Bunlara “milli burjuvazi” diyebilir miyiz? Hayır, çünkü bu sermayedarlar, emperyalizmin Türkiye için öngördüğü alanlarda ve biçimlerde sanayi yatırımlarına yöneldiler. Çıkarları, ülkemizin milli çıkarlarıyla değil, temsilcisi oldukları ulusötesi şirketlerin Türkiye’ye ilişkin politikalarıyla örtüşüyordu.

1970’li yıllarda “milli burjuvazi” dendiğinde, aklımıza Eskişehir’deki Zeytinoğlu ailesi gelirdi. Bugün kim geliyor?

Fethullahçı işverenlerin örgütü TUSKON mu “yerli ve milli” idi?

MÜSİAD üyeleri mi böyle?

TÜSİAD nasıl?

Yapılması gereken, Türkiye'nin büyük sermaye gruplarının ve sermayedarlarının kimlerle ortak yatırım yaptıklarını, kazançlarını nerelere yatırdıklarını, yatırım stratejilerinin ülkemizin milli çıkarlarına ne ölçüde uyumlu olduğunu sorgulamak. Bunlar yapılmadan, "yatırım yaptı, demek ki milli" türü bir yaklaşıml son derece sığdır ve yanlıştır. Bu sığ ve yanlış analize dayalı siyasi stratejiler de çökmeye mahkumdur.